

[Duborg.]

hvis der fortsættes ad den. Jeg tror, det er berettiget at udtale, at der er en almindelig Følelse af Utryghed over for dansk Valutapolitik her i Landet. Det gælder baade med Hensyn til Maal og Midler. Man har ingen bestemt Fornemmelse af, hvor Ledelsen ønsker at føre det hele hen, om man tilstræber ved banktekniske Midler langsomt at hæve Kronen igen uden Hensyn til Sterlingkursen. Det mest besynderlige, jeg har set desangaaende, er en Meddelelse — jeg tror, det var i „Politiken“, jeg læste den —, hvori der stod, at man paatænker at holde samme Kurs for danske og norske Kroner. De har for Tiden ganske vist samme Kurs, men hvis dette overhovedet skal være et væsentligt bankmæssigt Formaal at holde samme Kurs for dansk og norsk Krone, saa tør jeg nok udtale, at da vil Utrygheden med Hensyn til vor Valutapolitik blive yderligere forøget. Det er sikkert meget rimeligt, at Danmark tilstræber en Møntenhed, som har Tilslutning til andre Landes. Den frit svævende Krone, vi har balanceret med, kan neppe blive en varig Institution; men staar vi overfor Spørgsmaalet om Tilslutning til en anden Møntenhed, da forekommer det mig, at det naturlige for os maa være at søge Tilslutning til Englands. Forbindelserne til Norge er økonomisk set forholdsvis ringe sammenlignet med Forbindelserne til England. Erhvervsforholdene i Norge og Danmark — og vi kan for øvrigt udvide det til at gælde ogsaa de øvrige skandinaviske Lande —, er saa indbyrdes forskellige, at Hensynet til Erhvervsforholdene ikke giver nogen særlig Begrundelse for at tilstræbe fælles Møntenhed med disse Lande. Det vilde efter mit Skøn — og jeg tror, at denne Opfattelse har almindelig Tilslutning indenfor Landbruget og deles af store Kredse af den øvrige Del af Befolkningen — være det rigtige i det mindste ikke at hindre den danske Krone i snarest muligt at naa Sterlingen. Men jeg vil tilføje, at den heldigste Udgang af den Valutapolitik, vi er inde i, vilde være, at den danske Krone i bogstavelig Forstand ved den endelige Stabilisering blev knyttet til Sterlingen, saaledes at en Krone og en Shilling fik samme Guldverdi. Vi har her i Landet neppe Raad til at opretholde en Møntenhed, der er højere end Englands og de fleste andre europæiske Landes. Jeg tror ogsaa, man er berettiget til at sige, at den forholdsvis høje skandinaviske Møntenhed har været en Hindring, en Vanskelighed for Skandinavien i den almindelige Konkurrence. En 10 pCt.s højere

Møntenhed, saaledes som vi har haft den, i Forhold til Englands, Tysklands og de andre Lande, hvis Møntenhed er i Overensstemmelse med de to nævnte Landes, vil uden Tvivl i ikke ringe Grad paavirke Omkostningsniveauet. Det vil paavirke Levevilkaarene ved at gøre dem lidt dyrere. Jeg tror nu, da Kronen i gammel Forstand, den Krone, der indeholdt saa og saa mange Gram Guld, ikke eksisterer mere, og at vi før eller senere maa lægge en Plan for, hvor vi vil i Havn igen, og saa tror jeg, at den Havn, vi bør søge, skulde være den samme Havn, den samme Guldstandard, som Shillingen ender i. Det er jo lykkeligvis gaaet saadan, og det betragter jeg som et ganske overordentligt Held for Danmark lige saa fuldt som for mange andre Lande, at Sterlingen efter at være frigjort fra Guldet næsten har den samme Stabilitet, som da den var bundet til Guldet. De Svingninger der er foregaaet med Sterlingen i de sidste Uger, er af en saa ringe Størrelse, at man i Virkeligheden kan tale, i det mindste indtil videre, og saa vidt man kan dømme ogsaa ud i Fremtiden, om en fuldt ud stabil Sterling. Derfor mener jeg ogsaa, at den Ængstelse, som der ellers maaske kunde være ved ikke at hindre Kronen i at følge Sterlingen, maa forsvinde. Den skandinaviske Møntenhed er ophævet, og jeg kan ikke se, at der kan angives tilstrækkelig vægtige Grunde til at søge den genoptaget, jeg kan i det mindste ikke se, at der er tilsvarende berettigede Grunde for at gaa til skandinavisk Møntenhed igen, for saa vidt dette betyder, at vi faar en Møntenhed, der ligger højere end selve Shillingen. Jeg tror, at de Fordele, der vil være for Danmark ved at komme over til populært sagt Shilling-Kronen, er saa afgørende, saa væsentlige i Forhold til det, man vil opnaa ved igen at faa en skandinavisk Møntenhed, at der for mig overhovedet ikke kan være nogen Tvivl om, hvad man bør vælge i denne Sag.

Den store Ængstelse for en Inflation, som meget naturligt kom frem, først da England ophævede Guldindløseligheden, og igen forstærket her i Landet, da det samme blev gentaget her, har heldigvis vist sig ganske ubegrundet, og det maa ogsaa betegnes som et umaadeligt Lyspunkt i hele den økonomiske Krise, vi er inde i. Skulde vi have haft en Inflation til, kunde det maaske i Øjeblikket have bragt os tilsyneladende Fordele, men jeg tvivler ikke paa, at det bagefter kun vilde have gjort Krisen værre i det lange Løb. Nu ligger det ogsaa temmelig klart, at der er ikke de Betingelser, eller man kan sige de Grund-